

"মৰমৰ সন্তানসকল – নিজৰ উল্লভিৰ কাৰণে নিতৌ ৰাতি শোৱাৰ আগতে খতিয়ান চোৱা, চেক (পৰীক্ষা) কৰা - মই গোটেই দিনটোত কাকো দুখতো নিদিলাঁ?"

প্ৰশ্ন: মহান সৌভাগ্যশালী সন্তানসকলৰ কোনটো বাহাদুৰী (বীৰত্ব) থাকিব?

উত্তৰ: যিসকল মহান সৌভাগ্যশালী হয় তেওঁলোক স্ত্ৰী-পুৰুষ একেলগে থাকিও ভাই ভাই হৈ (আত্মা জ্ঞান কৰি) থাকিব। স্ত্ৰী-পুৰুষৰ বোধ নাথাকিব। দৃঢ় নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হ'ব। মহান সৌভাগ্যশালী সন্তানে তৎক্ষণাত বুদ্ধি পায় – ময়ো ষ্টুডেন্ট (বিদ্যার্থী), এৰোঁ ষ্টুডেন্ট, ভাই-ভনী হৈ গ'ল, কিন্তু এইটো বাহাদুৰীত তেতিয়াহে চলিব পাৰিব যেতিয়া নিজকে আত্মা বুলি বুজিব।

গীত: মুখৰা দেখ লে প্ৰাণী অপনি দিল দৰ্পণ মে..... (অন্তৰ দৰ্পণত নিজৰ চেহেৰা নিৰীক্ষণ কৰা হৈ প্ৰাণী.....)

ওঁম শান্তি। এইটো কথা পিতাই নিতৌ সন্তানসকলক বুজায় যে শোৱাৰ সময়ত নিজৰ ভিতৰত খতিয়ান চোৱা যে কাকো দুখতো নিদিলাঁ আৰু কিমান সময় পিতাক স্মৰণ কৰিলোঁ? মূল কথা এইটোৱেই। গীততো কয় - নিজৰ ভিতৰত চোৱা - মই কিমান তমোপ্ৰধানৰ পৰা সত্যোপ্ৰধান হৈছোঁ? গোটেই দিনটোত কিমান সময় নিজৰ মিঠা পিতাক স্মৰণ কৰিলোঁ? কোনো দেহধাৰীক স্মৃতিত আনিব নালাগে। সকলো আত্মাক কোৱা হয় - নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। এতিয়া উভতি যাব লাগে। ক'লৈ যাব লাগে? শান্তিধাম হৈ নতুন সৃষ্টিলৈ যাব লাগে। এয়াতো পুৰণি সৃষ্টি হয় নহয় জানো। যেতিয়া পিতা আহিব তেতিয়া স্বৰ্গৰ দ্বাৰ মুকলি হ'ব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি সংগমযুগত বহি আছোঁ। এইটোও ৰাণ্ডাৰ (আচৰিত কথা) যে সংগমযুগত আহি স্তীমাৰত (পানী জাহাজত) বহি আকৌ নামি যায়। এতিয়া তোমালোকে সংগমযুগত পুৰুষোত্তম হ'বৰ বাবে আহি নাওঁত বহিছা, পাৰ হ'বৰ কাৰণে। সেয়েহে পুৰণি কলিযুগী সৃষ্টিৰ পৰা অন্তৰৰ আকৰ্ষণ আঁতৰাই দিবলগীয়া হয়। এই শৰীৰৰ দ্বাৰা কেৱল ভূমিকা পালন কৰিব লগা হয়। এতিয়া আমি অতি আনন্দেৰে উভতি যাব লাগে। মনুষ্যই মুক্তিৰ কাৰণে কিমান মগজ খটুৱায় কিন্তু মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ অৰ্থ বুজি নাপায়। শাস্ত্ৰৰ শব্দবোৰ কেৱল শুনিছে কিন্তু সেয়া কি বস্তু, কোনে দিয়ে, কেতিয়া দিয়ে, এয়া একোৱে নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পিতা মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহে। সেয়াও কেৱল এবাৰ জানো, অনেক বাৰ। অন্তহীন বাৰ তোমালোকে মুক্তিৰ পৰা জীৱনমুক্তি আকৌ জীৱন বন্ধনত আহিছা। তোমালোকে এতিয়া এইটো বুজিছা যে আমি আত্মা হওঁ, বাবাই আমাক; সন্তানসকলক শিক্ষা বহুত দিয়ে। তোমালোকে ভক্তি মাৰ্গত দুখত স্মৰণ কৰিছিলো, কিন্তু চিনি পোৱা নাছিলো। এতিয়া মই তোমালোকক পৰিচয় দিছোঁ যে কেনেকৈ মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এতিয়ালৈকে কিমান বিকৰ্ম হ'ল, সেয়া নিজৰ খতিয়ান ৰাখিলে জানিব পাৰিব। যিসকলে ছাৰ্ভিচত (সেৱাত) ব্যস্ত হৈ থাকে তেওঁলোকে গম পায়, সন্তানসকলৰ ছাৰ্ভিচৰ বুচি থাকে। পৰস্পৰ মিলি ৰায় কৰি ছাৰ্ভিচৰ বাবে ওলায়, মনুষ্যৰ জীৱন হীৰাৰ দৰে কৰি তুলিবলৈ। এইটো কিমান পুণ্যৰ কাম। ইয়াত খৰচ আদিৰো কোনো কথা নাই। কেৱল হীৰাৰ দৰে হ'বলৈ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। 'পুখৰাজ পৰী', 'স্বৰূপ পৰী' আদি যি নাম আছে, সেয়া তোমালোক হোৱা। যিমনে স্মৃতিত থাকিব সিমনে হীৰাৰ দৰে হৈ যাবগৈ। কোনোবা মানিকৰ দৰে, কোনোবা পুখৰাজৰ দৰে হ'বগৈ। ৭ ৰত্ন থাকে নহয়। কাৰোবাৰ গ্ৰহগতি বেয়া হ'লে ৭ ৰত্নৰ আঙুঠি পিন্ধে। ভক্তিমাৰ্গত বহুত উপচাৰ দিয়ে। ইয়াততো সকলো ধৰ্মৰ লোকৰ বাবে এটাই উপচাৰ – 'মনমনাভৱ' কিয়নো গড ইজ ওৱান (ভগৱান এজনেই)। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ বা মুক্তি-জীৱনমুক্তি পোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ এটাই, কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, কষ্টৰ কোনো কথা নাই। ভাবিব লাগে মোৰ স্মৃতি কিয় স্থায়ী নহয়। গোটেই দিনটোত ইমান কম সময় কিয় স্মৰণ কৰিলোঁ? যিহেতু এই স্মৃতিৰ দ্বাৰা আমি এভাৰ হেল্ডী (সৰ্বদা স্বাস্থ্যৱান), নিৰোগী হ'মগৈ তেন্তে কিয়নো নিজৰ চাৰ্ট (খতিয়ানৰ তালিকা) ৰাখি উল্লভি নকৰোঁ। বহুত আছে যিয়ে 2-4 দিন চাৰ্ট ৰাখি পাচত পাহৰি যায়। যি কোনো লোককে বুজোৱা একেবাৰে সহজ। নতুন সৃষ্টিক সত্যযুগ আৰু পুৰণি সৃষ্টিক কলিযুগ বুলি কোৱা হয়। কলিযুগ সলনি হৈ সত্যযুগ হ'ব। সলনি হয় সেইবাবে মই বুজাই আছোঁ।

বহুত সন্তানৰ এইটোও দৃঢ় নিশ্চয় নাই যে এয়া সেইজনেই নিৰকাৰ পিতাই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আহি আমাক পঢ়াই আছে। হেৰ', ব্ৰাহ্মণ হোৱা নহয়। ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী বুলি কোৱা, তাৰ অৰ্থই বা কি, উত্তৰাধিকাৰ ক'ৰ পৰা পাবা! এড'প্টশ্বন (তুলি লোৱা) তেতিয়া হয় যেতিয়া কিবা প্ৰাপ্তি হয়। তোমালোক ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী কিয় হৈছা? সঁচাকৈয়ে হৈছা নে তাতো কাৰোবাৰ সংশয় আহি যায়। যিসকল মহান সৌভাগ্যশালী সন্তান আছে তেওঁলোকে স্ত্ৰী-পুৰুষ

একেলগে থাকিও ভাই ভাই (নিজকে আত্মা জ্ঞান কৰি) হৈ থাকিব। স্ত্ৰী-পুৰুষৰ বোধ নাথাকিব। দৃঢ় নিশ্চয় বুদ্ধিৰ নহ'লে স্ত্ৰী-পুৰুষৰ দৃষ্টি সলনি হ'বলৈও সময় লাগে। মহান সৌভাগ্যশালী সন্তানে তৎক্ষণাৎ বুজি পায় - ময়ো ষ্টুডেন্ট, এৰোঁ ষ্টুডেন্ট ভাই-ভনী হৈ গ'ল। এইটো বাহাদুৰী তেতিয়াহে চলিব যেতিয়া নিজকে আত্মা বুলি বুজিব। আত্মাতো সকলো ভাই ভাই হয়, আকৌ ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী হ'লে ভাই-ভনী হৈ যায়। কোনোবাতো বন্ধন মুক্তও আছে, তথাপিও কাৰোবাৰ প্ৰতি বুদ্ধি যায়। কৰ্মাৰ্থীত অৱস্থা হ'বলৈ সময় লাগে। তোমালোক সন্তানসকল ভিতৰি বহুত আনন্দিত হৈ থকা উচিত। কোনো জঞ্জাল নাই। আমি আত্মাসকল এতিয়া পুৰণা শৰীৰ আদি সকলো এৰি বাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। আমি কিমান ভূমিকা পালন কৰিলোঁ। এতিয়া চক্ৰ সম্পূৰ্ণ হয়। এনেকৈ নিজৰ সৈতে কথা পাতিব লাগে। যিমানে কথা পাতি থাকিবা সিমানে হৰ্ষিত হৈও থাকিবা আৰু নিজৰ চলনো নিৰীক্ষণ কৰি থাকিবা - কিমানলৈকে মই লক্ষ্মী-নাৰায়ণক বৰণ কৰাৰ লায়ক (যোগ্য) হৈছোঁ? বুদ্ধিৰে বুজা যায় - এতিয়া অলপ সময় পাচত পুৰণা শৰীৰ ত্যাগ কৰিব লাগিব। তোমালোক এক্টৰো (ভাৱৰীয়াও) হোৱা নহয় জানো। নিজকে এক্টৰ বুলি ভাবা। আগতে ভবা নাছিল, এতিয়া এই জ্ঞান পাইছা গতিকে ভিতৰি বহুত আনন্দিত হৈ থকা উচিত। পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য, ঘৃণা জন্মিব লাগে।

তোমালোক বেহদৰ সন্ধ্যাসী, ৰাজযোগী হোৱা। এই পুৰণা শৰীৰকো বুদ্ধিৰে সন্ধ্যাস (ত্যাগ) কৰিব লাগে। আত্মাই বুজি পায় - ইয়াৰ প্ৰতি বুদ্ধিৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব নালাগে। বুদ্ধিৰে এই পুৰণি সৃষ্টি, পুৰণা শৰীৰৰ সন্ধ্যাস কৰিছোঁ। এতিয়া আমি আত্মাসকল যাওঁ, গৈ পিতাৰ সৈতে মিলিত হ'ম। সেয়াও তেতিয়া হ'ব যেতিয়া এজন পিতাক স্মৰণ কৰিবা। অন্য কাৰোবাক স্মৰণ কৰিলে তেন্তে স্মৃতি নিশ্চয় আহিব। তেতিয়া শাস্তিও ভুগিব লাগিব আৰু পদো ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। যিসকল ভাল ষ্টুডেন্ট হয় তেওঁলোকে নিজৰ সৈতে প্ৰতিজ্ঞা কৰি লয় যে আমি স্বলাৰশ্বিপ (বৃত্তি) লৈহে এৰিম। গতিকে ইয়াতো প্ৰত্যেকে এইটো খেয়ালত (চিন্তনত) ৰাখিব লাগে যে আমি পিতাৰ পৰা পূৰা ৰাজ্য-ভাগ্য লৈহে এৰিম। তেওঁলোকৰ তেতিয়া চলনো এনেকুৱাই হৈ থাকিব। আগলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি কৰি ঘাতি পূৰ কৰিব লাগিব। সেইটো তেতিয়া হ'ব যেতিয়া নিতৌ সন্ধিয়া নিজৰ অৱস্থা নিৰীক্ষণ কৰিবা। বাবাৰ ওচৰলৈতো প্ৰত্যেকে খবৰ আহে নহয়। বাবাই প্ৰত্যেকে বুজিব পাৰে, কাৰোবাকতো কৈ দিয়ে যে তোমাৰ মাজত সেইটো (গুণ) দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে হোৱাৰ চেহেৰা দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। চলন, খোৱা-বোৱা আদিতো চোৱা। ছাৰ্ভিচনো ক'ত কৰা! তেতিয়া কি হ'বগৈ! আকৌ অন্তৰেৰে বুজি পায় - মই কিবা কৰি দেখুৱাম। এই ক্ষেত্ৰত প্ৰত্যেকে ইনডিপেণ্ডেন্ট (স্বতন্ত্ৰ হৈ) নিজৰ ভাগ্য উচ্চ কৰি তুলিবৰ কাৰণে পঢ়িব লাগে। যদিহে শ্ৰীমতত নচলা তেন্তে সিমান উচ্চ পদো পাব নোৱাৰিবা। এতিয়া পাছ (কৃতকাৰ্য) নহ'লে তেন্তে কল্প-কল্পান্তৰলৈ হ'ব নোৱাৰিবা। তোমালোকে সকলো সাক্ষাৎকাৰ কৰিবা - মই কি পদ পোৱাৰ যোগ্য? নিজৰ পদৰো সাক্ষাৎকাৰ কৰি থাকিবা। আৰম্ভণিতো সাক্ষাৎকাৰ কৰিছিল তেতিয়া বাবাই শুनावলৈ মানা কৰি দিছিল। অন্তিমত সকলো গম পোৱা যাব যে মই কি হ'মগৈ তেতিয়া একো কৰিব নোৱাৰিবা। কল্প-কল্পান্তৰলৈ এয়াই অৱস্থা হৈ যাব। ডবল (দ্বৈত) মুকুটধাৰী, ডবল ৰাজ্য-ভাগ্য পাব নোৱাৰিবা। এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰাৰ মাৰ্জিন (সীমা) বহুত আছে, তেতিয়া অন্তিমলৈকে 16108ৰ দীঘল মালা তৈয়াৰ হয়। তোমালোক ইয়ালৈ নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিবলৈকে আহিছা। যেতিয়া কম পদৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব তেতিয়া সেই সময়ত যেন ঘৃণা জন্মিব ধৰিব। তলমুৱা হৈ থাকিব লাগিব। মইতো একোৱে পুৰুষাৰ্থ নকৰিলোঁ। বাবাই কিমান বুজালে যে চাৰ্ট ৰাখা, এইটো কৰা সেইবাবে বাবাই কৈছিল যিসকল সন্তান আহে সকলোৰে ফটো উঠাই ৰাখিব লাগে। লাগিলে গ্ৰুপৰে একেলগে ফটো হওঁক। পাৰ্টিসকলক লৈ অহা নহয়। তেতিয়া ডেট (তাৰিখ) ফ্লিম (ছবি) আদি সকলো ৰাখিব লাগে। তেতিয়া বাবাই কৈ থাকিব কোন অৱনমিত হ'ল? বাবাৰ ওচৰলৈ সকলো খবৰেই আহে, শুনাই থাকিব। কিমানক মায়াই টানি লৈ গ'ল। শেষ হৈ গ'ল। কন্যাসকলো বহুত অৱনমিত হয়। একেবাৰে দুৰ্গতি হৈ যায়, কথাই নুসুধিবা সেইবাবে বাবাই কয় - সন্তানসকল, সাৱধানে থাকিবা। মায়াই কিবা নহয় কিবা ৰূপ ধাৰণ কৰি ধৰি লয়। কাৰো নাম-ৰূপৰ ফালে নাচাবাই। যদিও এই দুচকুৰে দেখা কিন্তু বুদ্ধিত এজন পিতাৰ স্মৃতি আছে। তৃতীয় নেত্ৰ এইবাবেই পাইছা যাতে পিতাকহে প্ৰত্যক্ষ কৰা আৰু স্মৰণ কৰা। দেহ-অভিমান ত্যাগ কৰি গৈ থাকা। এনেকুৱাও নহয় যে চকু তললৈ কৰি কাৰোবাৰ সৈতে কথা পাতিব লাগে। এনেকুৱা দুৰ্বল হ'ব নালাগে। দেখিও বুদ্ধিৰ যোগ নিজৰ বিলাভেড (অতি মৰমৰ) প্ৰিয়তমৰ (শিৱবাবাৰ) সৈতে থাকিব লাগে। এই সৃষ্টিক দেখিও ভিতৰত বুজি পায় যে এয়াতো এতিয়া কবৰস্থান হ'বগৈ। ইয়াৰ সৈতে কি কানেকশ্বন (সম্বন্ধ) ৰাখিম। তোমালোকে জ্ঞান পোৱা - সেয়া ধাৰণ কৰি সিপাৰে যাব লাগে।

তোমালোক সন্তানসকলে যেতিয়া প্ৰদৰ্শনী আদি বুজোৱা তেতিয়া হাজাৰ বাৰ মুখেৰে 'বাবা বাবা' উচ্চাৰিত হ'ব লাগে। বাবাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ কিমান লাভ হ'ব। শিৱবাবাই কয় - মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিলে তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাব। বাবাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা।

এইটো পাহৰি নাযাবা। পিতাৰ ডায়ৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) পাইছা ‘মনমনাভৱ’। পিতাই কৈছে - এই ‘বাবা’ শব্দটি ভালদৰে মন্থন কৰি থাকা। গোটেই দিন ‘বাবা বাবা’ কৰি থাকিব লাগে। অন্য কোনো কথা নাই। নাম্বাৰ বান (প্ৰথম নাম্বাৰ) মুখ্য কথা এইটোৱেই। প্ৰথমে পিতাক জানিব লাগে, ইয়াতেই কল্যাণ আছে। এই ৪৪ৰ চক্ৰক বুজাটোতো অতি ইজি (সহজ)। সন্তানসকলৰ প্ৰদৰ্শনীত বুজোৱাৰ বহুত চখ (ৰুচি) থাকিব লাগে। যদি ক’ববাত দেখা যে মই বুজাব নোৱাৰো তেতিয়া ক’ব পাৰা যে আমাৰ জেষ্ঠ ভগ্নীক মাতি দিওঁ কিয়নো এয়াও পাঠশালা নহয় জানো। ইয়াত কোনোৱে কম, কোনোৱে বেছিকৈ পঢ়ে। এনেকৈ ক’বলৈ দেহ-অভিমান আহিব নালাগে। য’ত ডাঙৰ চেণ্টাৰ থাকে ত’ত প্ৰদৰ্শনীও অনুষ্ঠিত কৰিব লাগে। চিত্ৰ আঁৰি থ’ব লাগে - গেট ৰে টু হেভেন (স্বৰ্গৰ দ্বাৰ)। এতিয়া স্বৰ্গৰ দ্বাৰ মুকলি হৈ আছে। এই আগন্তুক যুদ্ধৰ আগতেই নিজৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ লোৱা। যিদৰে মন্দিৰলৈ নিতৌ যোৱা হয়, সেইদৰে তোমালোকৰ বাবে এই পাঠশালা। চিত্ৰ আঁৰি থোৱা থাকিলে তেতিয়া বুজোৱাত সহজ হ’ব। চেষ্টা কৰা যে নিজৰ পাঠশালাখনক কেনেকৈ চিত্ৰশালা কৰি তোলা? জাকজমকতাও যদি থাকে তেন্তে মনুষ্য আহিব। বৈকুণ্ঠলৈ যোৱাৰ ৰাস্তা, এক চেকেণ্ডত বুজি পোৱাৰ ৰাস্তা। পিতাই কয় - তমোপ্ৰধানতো কোনেও বৈকুণ্ঠলৈ যাব নোৱাৰে। নতুন সৃষ্টিলৈ যোৱাৰ বাবে সতোপ্ৰধান হ’ব লাগে, ইয়াত একোৱে খৰচ নাই। মন্দিৰ বা গীৰ্জা আদিলৈ যোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। স্মৰণ কৰি কৰি পবিত্ৰ হৈ পোনে পোনে চুইট হোমলৈ (মৰমৰ ঘৰলৈ; শান্তিধামলৈ) যাম। মই গেৰাণ্টি কৰিছোঁ (প্ৰতিশ্ৰুতি দিছোঁ) তোমালোক এনেকৈ ইমপিয়ৰ (অপৱিত্ৰ)ৰ পৰা পিয়ৰ (পবিত্ৰ) হৈ যাবা। গোলোকৰ (সৃষ্টি চক্ৰৰ) চিত্ৰখনৰ ক্ষেত্ৰত ডাঙৰ গেট ৰাখিব লাগে। স্বৰ্গৰ গেট কেনেকৈ মুকলি হয়। কিমান ক্লীয়াৰ (স্পষ্ট)। নৰকৰ গেট বন্ধ হ’ব। স্বৰ্গত নৰকৰ নাম নাথাকে। কৃষ্ণক কিমান স্মৰণ কৰে। কিন্তু এইটো কোনেও নাজানে যে তেওঁ কেতিয়া আহে, একোৱেই নাজানে। পিতাকেই নাজানে। ভগৱানে পুনৰ আমাক ৰাজযোগ শিকায় - এইটো স্মৃতিত থাকিলেও কিমান আনন্দিত হ’বা। এইটোও আনন্দ থাকিব লাগে যে আমি গড ফাদাৰলী ষ্টুডেন্ট (ঈশ্বৰ পিতাৰ বিদ্যার্থী)। এইটো কিয় পাহৰিব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) গোটেই দিন মুখেৰে ‘বাবা বাবা’ উচ্চাৰিত হৈ থাকিব লাগে, অন্য নহ’লেও প্ৰদৰ্শনীত বুজোৱাৰ সময়ত মুখেৰে হাজাৰ বাৰ ‘বাবা বাবা’ উচ্চাৰিত হ’ব লাগে।

(2) এই দুচকুৰে সকলো দেখিও, এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে, পৰস্পৰ বাৰ্তালাপ কৰিও তৃতীয় নেত্ৰৰ দ্বাৰা আত্মাক আৰু আত্মাৰ পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।

বৰদান: নিৰস বাতাবৰণত আনন্দৰ ৰেঙনিৰ অনুভৱ কৰাওঁতা এভাৰহেল্পী (সদায় আনন্দিত) হোৱা এভাৰহেল্পীঅৰ্থাৎ সদায় আনন্দত থকাৰ বৰদান যিসকল সন্তানে প্ৰাপ্ত কৰিছে তেওঁলোকে দুখৰ টো উৎপন্ন কৰা বাতাবৰণত, নিৰস বাতাবৰণত, অপ্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ কৰোৱা বাতাবৰণত সদায় আনন্দিত হৈ থাকিব আৰু নিজৰ আনন্দৰ ৰেঙনিৰে দুখ আৰু বিষন্নতাৰ বাতাবৰণক এনেকৈ পৰিৱৰ্তন কৰিব যিদৰে সূৰ্যই অন্ধকাৰক পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়ে। অন্ধকাৰৰ মাজত আলোকিত কৰি দিয়া, অশান্তিৰ মাজত শান্তি অনা, নিৰস বাতাবৰণত আনন্দৰ ৰেঙনি অনা ইয়াকে এভাৰহেল্পী বুলি কোৱা হয়। বৰ্তমান সময়ত এইটো সেৱাৰ আৱশ্যকতা আছে।

স্লোগান: অশৰীৰী তেৱেঁই যাক শৰীৰৰ কোনো আকৰ্ষণে নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত নকৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!